

Tư Sinh Lão Bà

Contents

Tư Sinh Lão Bà	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	14

Tư Sinh Lão Bà

Giới thiệu

Converter: meoconlunarEditor: heoconyeueu hoặc congchuakhangaiay:))Quyển 3: Tinh Dang Dở Hệ LiệtLiên Hi chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-sinh-lao-ba>

1. Chương 1: Tiết Tử

Mẹ của em

Hôm nay đề bài làm văn là “mẹ của em”, vốn cô giáo muốn bọn mình viết về

“cha của em”, nhưng vì mình không có cha nên sửa thành “mẹ của em”

Mẹ của em rất tốt, tính cách rất lạc quan, khi cười cũng rất lớn, dì Ngải thường nói mẹ lạc quan vô cùng. Dì Ngải là mẹ của Trọng Vũ. Ý của dì là mẹ còn lạc quan hơn cả lạc quan, lạc quan đến có chút ngốc nghếch. Dì Ngải còn bảo, tính của mẹ và em rất giống nhau nhưng em tuyệt đối không ngốc, tháng trước kiểm tra em đứng thứ hai, mẹ vẫn khen em thông minh, nói nhất định là em giống cha.

Mẹ thường bảo cha rất đẹp, đáng tiếc em sinh ra lại có vẻ giống mẹ. Em chưa từng thấy cha, không biết cha có đẹp trai hay không. Mẹ bảo cha giống xiêu xao

Lam Tư trong TV, em và Trọng Vũ đều rất nghi ngờ. Trọng Vũ nói, nhất định mẹ thần tượng Lam Tư, em cũng cảm thấy như thế, bởi vì mỗi lần Lam Tư xuất hiện trên TV, cho dù mẹ đang tắm cũng chạy ra, rất khoa trương. Hơn nữa, trong nhà có rất nhiều thứ liên quan đến Lam Tư, nào là cd, dvd, poster, tạp trí... thật sự rất nhiều.

Mẹ viết tiểu thuyết, đây là công việc của mẹ, cũng sẽ viết nhạc, cái này cũng là việc của mẹ. Cho nên mẹ thường ngồi trước máy tính đánh chữ kiếm tiền, đánh tới xương sống, thắt lưng đau nhức, rất vất vả.

Em không có cha nhưng lại có một người mẹ rất yêu mình, thần tượng của mẹ là Lam Tư trong TV. Sau này lớn lên em muốn kiếm thật nhiều tiền để nuôi mẹ. Con yêu mẹ.

Cô giáo bình: mẹ vất vả làm việc nuôi em, em nhất định phải hiếu thảo với

mẹ.

Còn nữa, vẫn còn sai lỗi chính tả, chép lại đúng mười lần rồi nộp cho cô.

2. Chương 1-2

-... cho nên tôi nghĩ, chúng ta có thể gặp nhau không? Cho cậu xem bản thảo hợp đồng...

-Xin lỗi, buổi sáng tôi có việc, phải đến 4h sáng hôm sau mới trở về, rất mệt, chuyện này để lúc khác nói sau. Tạm biệt.

Cúp điện thoại từ một người chẳng biết đã lấy số của mình ở đâu, Lam Tư phiền chán đến mức ngay cả nhả nài nghe hết cũng không có, trực tiếp cắt lời đối phương rồi cúp máy, hung hăng vứt di động vào góc tường.

Điện thoại 3G số lượng có hạn trên toàn cầu ứng tiếng trả lời vỡ vụn, tanh bành thành mấy mảnh.

Anh trừng mắt nhìn chiếc di động nát bét, có phần bị dọa bởi mình không không chế được cảm xúc.

Anh nhíu mày, ngồi phịch lên sofa, mệt mỏi nhìn căn phòng rộng lớn mà lạnh lùng, đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Qua mười năm, anh toàn tâm toàn ý tập trung vào sự nghiệp ca hát, diễn xuất, chưa đến ba mươi tuổi nhưng danh lợi đã đủ.

Anh tuy rằng lập nghiệp từ nghề ca hát, nhưng từ hát mà học được diễn xuất, khi diễn xuất lại học được đạo diễn, trở thành thiên vương được ai nấy chú ý. Các album của anh đều tiêu thụ với số lượng bạch kim, phim truyền hình anh làm diễn viên chính luôn đạt rating cao nhất, phim điện ảnh doanh thu bán vé cũng cao ngất ngưỡng.

Nhưng gần đây, anh có cảm giác mình không nên may mắn như thế, bởi nếu không anh sẽ không thành công nhanh như thế, cũng không đến mức chưa ba mươi tuổi đã cảm thấy cuộc đời không có gì thú vị.

Reng..reng...

Điện thoại nhà đột nhiên vang lên trong phòng khách yên tĩnh.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua dãy số hiện lên, là người đại diện hiện tại – anh Kha. Chắc chắn là anh ta cũng muốn tìm anh để thương lượng việc gia hạn hợp đồng.

Thật là phiền muộn chết, hợp tác nhiều năm như vậy, anh Kha hẳn đã biết khi không gọi được di động cho anh thì chính là vì anh không muốn nhận điện thoại thế mà còn gọi điện thoại bàn làm phiền anh.

Chẳng lẽ anh ta không biết con giun xéo lắm cũng quằn sao?

Anh đã nói rất rõ ràng với anh ta rằng mình muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi nói tiếp, anh ta có cần gấp gáp đoạt người như thế không? Thật là vô cùng khó chịu.

Tùy tiện cầm lấy một chiếc gối ôm, vốn định ném vào điện thoại để cho bót

âm ỹ nhưng ai dám chắc là sau khi điện thoại di động và điện thoại bàn không kêu nữa thì chuông cửa sẽ không âm ỹ đây?

Anh nhú mày, buông gối ôm, ngồi nghĩ cách giải quyết vấn đề đáng ghét này.

Thật ra muốn giải quyết vấn đề này cũng không khó, chỉ cần anh ký một chữ ký trên bản hợp đồng thì có thể được yên tĩnh rồi.

Vấn đề là, gần đây anh thường có cảm giác mệt mỏi, khi chưa quyết định muốn tiếp tục biểu diễn hay rời khỏi làng giải trí, anh sẽ không tùy tiện quyết định.

Bởi vậy, giờ anh cần nhất chính là một nơi để thả lỏng thân xác và tinh thần mệt mỏi rồi mới suy nghĩ kỹ về tương lai.

Nhưng nơi đó là ở đâu? Trừ cách ra nước ngoài, chẳng lẽ trong nước thật sự không có chỗ có thể để anh yên tâm nghỉ ngơi sao?

Thiên hạ to lớn, nhưng lại không có một nơi để anh dung thân sao? Đây là sự bi ai khi có được danh lợi sao

Dùng sức thở dài một hơi, trong đầu Lam Tư đột nhiên hiện lên một cái tên – Nhi Thái.

Đúng là, sao anh lại quên mất sự tồn tại của cô? Dù bình thường không hay liên lạc nhưng còn thân thiết, quan tâm anh hơn người thân. Mỗi khi anh gặp chuyện khó khăn trong công việc thì luôn nhận được sự quan tâm của cô.

Mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng là –

Có lẽ Nhi Thái sẽ đồng ý cho anh ở nhờ một thời gian.

Nhi Thái tên thật là Ngải Thái Nhi, có một nhà trọ ở Tân Trúc.

Nhà trọ của cô cũng không lớn, đại khái mấy chục mét vuông, bốn phòng và một phòng lớn, một phòng cô ở, một phòng con cô ở, một phòng cho khách và một phòng để đàn.

Đúng rồi, Nhi Thái là nhạc sĩ, đa số những bài hát nổi tiếng của anh đều là cô sáng tác, trong giới nhạc sĩ, cô cũng khá nổi tiếng.

Bởi vì thói quen làm việc, anh thường dùng bút danh Nhi Thái mà gọi cô.

Sau khi Nhi Thái và chồng li hôn, vợ chồng hai người bên ngoài như người lạ nhưng bên trong lại ngầm giữ quan hệ vợ chồng.

Bí mật này chỉ có một số ít người biết, mà anh không khéo lại là một trong số người đó. Hơn nữa, chính như thế, có thể thấy giữa anh và Nhi Thái không hề có tình yêu nam nữ.

Chồng của Nhi Thái là Khương Kham, về cơ bản anh cũng không quen, nhưng mười năm trước cũng từng có vài lần gặp mặt.

Trên thực tế, anh đi theo con đường này, nói đúng ra, kẻ đầu sỏ chính là

Khương Kham kia.

Mười năm trước, nếu không phải hắn ta điên cuồng theo đuổi Nhi Thái khiến Nhi Thái né tránh, sau này, mấy lần lại vì hẹn hò cùng hắn mà đến muộn không kịp giờ biểu diễn ở quán ăn, suýt thì mất việc liên lụy đến người con gái gốc kia khiến anh phải giúp cô gốc đó mà lên đài biểu diễn, sau đó, một bài hát thành danh, cuối cùng còn được công ty đào tạo ngôi sao tìm đến.

Đối với làm ngôi sao trước đó anh không hề nghĩ ngợi đến, sau lần đó anh cũng chẳng có quá nhiều hứng thú, nhưng là vì người con gái gốc đó.

Lam Tư suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lắc lắc đầu, những gì đã qua không nên nhớ lại.

Cũng đã qua mười năm rồi, vì sao anh còn không quên được cô?

Mười năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, có thể biến một kẻ vô danh tiểu tốt như anh thành thiên vương, có thể cho một thiếu nữ trải qua kết hôn, ly hôn rồi biến thành một người mẹ vạn năng, có thể cho một cậu ấm nhận rõ bản thân vô dụng mà phần đầu trở thành thương nhân thành đạt.

Bọn họ tất cả đều thay đổi, người con gái đã biến mất không còn chút tăm hơi kia không thể vẫn giống như năm đó.

Cô đã kết hôn?

Sinh con?

Tính cách có phải trở nên thành thực hơn, không còn lạc quan như kẻ ngốc

nữa?

Đáng giận! đã nói không nên nhớ lại, bây giờ anh đang làm sao thế?

Tức giận đứng dậy, anh đi vào phòng đàn của Nhi Thái, đóng cửa cách âm, mở đàn dương cầm ra bắt đầu chơi những bản nhạc mình nhớ.

Mười năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, kể cả anh vốn chỉ là một kẻ biết ca hát chút ít nhưng chẳng đọc được nốt nhạc nay đã thành người thông thạo chơi dương cầm, ghi-ta, trống...

Mười năm thật sự có thể thay đổi rất nhiều chuyện

-Chú Lam Tư, chú thật sự sẽ không kết hôn với mẹ cháu sao? Vì sao? Là vì cháu đúng không?

Chắc chắn rằng mẹ đang ở trong bếp nấu bữa tối, tạm thời sẽ không tới đây, con của Nhi Thái nhanh chóng chạy tới bên cạnh anh, nhỏ giọng mà nghiêm túc hỏi, đôi mắt xinh đẹp mà tinh quái còn thỉnh thoảng liếc sang phòng bếp.

Lam Tư không nhin được mà khẽ cười.

Ngải Thái Nhi có hai đứa con song sinh, sau khi ly hôn cùng chồng, cô ở cùng

đứa thứ hai là Trọng Vũ.

Cậu nhóc kia trông thông minh lanh lợi, mới chín tuổi mà suy nghĩ đã trưởng thành khiến người ta ghen hòng trần trời, hơn nữa dễ khóc dễ cười.

Thử hỏi, có đứa trẻ nào chín tuổi lại cố gắng đẩy mẹ mình đi, chỉ sợ mẹ không lấy được chồng, sau này sẽ phải sống cô độc đến cuối đời?

Đây là chuyện đứa nhỏ chín tuổi nên nghĩ sao? Thật sự rất buồn cười.

Mỗi lần nhóc con này nhắc tới việc này với anh vẻ mặt trông rất thật, quan trọng nhất là anh đã ba ngày cho cậu nhóc câu trả lời là không mà cậu nhóc còn bám riết không tha, hại anh thật sự không biết nên khóc hay cười.

-Không phải. Anh vẫn nghiêm túc trả lời cậu bé.

-Chú Lam Tư, chú có thể nói thật mà không sao đâu, nếu là vì cháu, cháu có thể đến ở cùng cha cháu, chú yên tâm.

Nhóc con kia nhú mày, yên lặng trong chốc lát rồi đột nhiên bày ra vẻ mặt bất

đắc dĩ nhìn anh cam đoan.

Lam Tư nghe xong, thiếu chút nữa cười lớn.

-Cháu không thích ở cùng cha sao? Anh tò mò hỏi, nhìn cậu nhóc thì đúng là không thích.

-Không có gì là thích hay không. Chỉ cần mẹ hạnh phúc là được rồi.

Oh, câu trả lời cực hay, Lam Tư cười.

-Trẻ con có cha mẹ ly hôn đều hy vọng có ngày cha mẹ hòa hảo, cả nhà

đoàn viên, cháu không thích sao? Anh hỏi.

-Đó là chuyện không thể.

-Vì sao lại không thể?

-Vì cha cháu có rất nhiều bạn gái, cha vốn không thương mẹ. Giọng nói đầy sự bất mãn.

-Cháu có biết có một số việc không thể chỉ nhìn bề ngoài thôi không?

-Bề ngoài? Cậu nhóc hoài nghi nhìn anh.

-Chính là có lẽ cha cháu còn yêu mẹ cháu, mẹ cháu cũng còn yêu cha cháu.

-Không thể, có lẽ mẹ còn thích cha cho nên mới không có bạn trai, nhưng cha... cậu nhóc lắc lắc đầu, nói như chém đinh chặt sắt: - không thể nào!

Lam Tư có chút dăm chiêu nhìn cậu, thần bí cười:

-Có muốn thử một chút không?

-Thử? Cậu nhóc tò mò hỏi lại.

-Lần tới gặp cha, nói với cha mẹ muốn kết hôn, cháu xem xem cha cháu có phản ứng gì.

-Cái này ngày trước cháu thử rồi, anh cả anh trai cũng không tin thì cha cháu tin thế nào được? Cậu nhóc bĩu môi.

-Không có chứng cứ bọn họ đương nhiên không tin nhưng lần này thì khác, lần này cháu có bằng chứng.

-Bằng chứng?

-Chú.

Lam Tư chỉ vào chính mình nhếch miệng nói. Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, tìm việc làm cũng hay.

Trưa hôm sau, cậu nhóc kia tan học về đến nhà, không tìm mẹ đã chạy tới tìm anh, vô cùng hưng phấn báo cáo kết quả thí nghiệm.

- Chú Lam Tư, Bá Vũ tin

Lam Tư mở to mắt, không nhận được mà cười, không thèm so đo mình vừa ngủ đã bị đánh thức.

-Sao cháu biết là Bá Vũ tin? Anh ngồi dậy.

-Bởi vì lúc cháu gửi ảnh cho anh xong, anh lập tức gọi lại cho cháu, hỏi cháu một đống các câu hỏi về chú. Cháu nói với anh rồi anh bảo anh không tin nhưng còn nói sẽ nói lại cho cha. Anh ấy không biết là cháu biết thừa nếu anh không tin thì sẽ chẳng nói cho cha làm gì. Có nghĩa là anh tin, hahaha...

Nhìn cậu nhóc kia cười đắc ý như thế, Lam Tư không nhịn được cũng cười theo.

Trước kia anh chưa bao giờ cảm thấy trẻ con là đáng yêu, chỉ cảm thấy lúc nhóc thật phiền toái, không có lúc nào yên tĩnh. Nhưng con của Nhi Thái lại làm

đảo lộn suy nghĩ của anh, khiến anh cảm thấy rất thú vị, cũng không tự chủ được mà ảo tưởng nếu mình cũng có một cậu con trai thì có thú vị như bây giờ không?

Con...

Anh đây không phải là đang kể mơ nói mộng sao? Ngay cả bạn gái cũng không có thì con trai ở đâu ra?

Hơn nữa quan trọng, dù bây giờ sinh một đứa, muốn làm cho một đứa bé sơ sinh lớn lên như Trọng Vũ thì phải tốn mười năm, lúc đó anh đã 40 tuổi, làm gì còn sức mà chơi đùa cùng đứa trẻ?

Mười năm, lại là con số này khiến anh đau lòng.

Từ sau khi đến nhà Nhi Thái, suy nghĩ của anh hầu như là nhớ lại 10 năm trước, cho dù anh cố ép mình không nghĩ lại nhưng trí nhớ như nước thủy triều không ngừng ủa về.

Hại anh không thể không nghĩ bây giờ cô ấy đang làm gì, có còn nhớ anh hay không? Không thể không nghĩ tới nếu năm đó bọn họ không cãi nhau, cô không bỏ

đi thì cuộc sống của bọn họ sẽ thế nào? Không thể không nghĩ nếu bọn họ có con, vậy đứa nhỏ có thông minh, thú vị như con của Nhi Thái không?

Không nên nghĩ nữa, bởi vì nghĩ càng nhiều, chỉ càng thấy mất mát, làm cho sự trống rỗng trong lòng càng lớn hơn mà thôi. Anh tới đây là để nghỉ ngơi thư giãn chứ không phải đến để tăng thêm phiền não, ưu sầu.

- Chú Lam Tư, chú có biết mẹ cháu đi đâu không?

Cậu nhóc kia vừa ra khỏi phòng anh đã như một cơn gió chạy vào hỏi anh.

-Mẹ cháu bảo muốn đến nhà bạn, bạn nào thì không nói rõ. Nhưng mẹ cháu bảo sẽ về nấu cơm tối cho chúng ta. Anh trả lời.

-Bạn? Chắc là đến chỗ cô Tịch Uy rồi? Cậu nhóc lầm bầm nói.

Lam Tư nghe đến cái tên đó mà cả người cứng ngắc.

Tịch Uy? Là anh nghe lầm sao? Vừa rồi Trọng Vũ thực sự nhắc đến cái tên

này?

- Cháu đi gọi điện hỏi xem. Cậu nhóc quay người định đi.

-Chờ một chút, Trọng Vũ. Lam Tư gọi giật lại Cậu nhóc dừng bước, quay đầu nhìn anh

-Vừa nãy cháu nói là cô nào? Anh thở thật nhẹ, thật cẩn thận hỏi.

-Cô Tịch Uy sao? Cô ấy là bạn thân của mẹ cháu, cũng là mẹ của Liên Hy.

-Mẹ của Liên Hy.

-Cháu đã nói với chú là cháu có ba người bạn thân là Liên Hy, Hạ Tâm và

Đường Minh Lệ, chú không nhớ sao? Chính là Liên Hy đó.

-Nó... Họ gì?

-Ai? Liên Hi sao? Cậu ấy tên là Liên Hy, đương nhiên là họ Liên.

-Cha nó... họ Liên?

-Liên Hi không có cha.

Lam Tư nhắm mắt lại, cố gắng hít sâu, để tránh quá mức kích động mà dọa cậu nhóc.

Liên Hi họ Liên, không có cha cho nên là theo họ của mẹ... Liên - Tịch - Uy? Nhất định là cô ấy, không sai được? Cô ấy và Nhi Thái là bạn thân, thân đến mức Nhi Thái vì cô ấy mà giấu diếm lừa gạt anh suốt 10

năm!

“Mình không biết cô ấy giờ ở đâu”

“Cô ấy không hề liên lạc với mình”

“Mình cũng không biết cô ấy sẽ đi đâu”

“Không có, mình không có địa chỉ nhà cũ của cô ấy”

Khá lẩm Ngải Thái Nhi, lừa anh thậm như thế, nói dối mà mặt không đỏ, quả thật rất đáng giận!

Nhưng bây giờ không phải là lúc tính sổ với cô, trước tiên anh cần phải xác

định rõ vì sao người phụ nữ ngốc kia bỏ đi, vì sao không liên lạc với anh.

Cô tốt nhất đừng có nói là không biết liên lạc với anh kiểu gì. Nếu cô dám nói như thế, anh tuyệt đối không để cô yên.

Liên Hi.....

Là con anh sao?

Tuy rằng về chuyện của cậu bé anh còn chưa hỏi, cũng không có chứng cứ có thể chứng minh Liên Hi là con của anh, nhưng bất kể là bản năng hay giác quan thứ sáu đều gào thét với anh: Liên Hi nhất định là con mình, nhất định là thế.

- Trọng Vũ...

Anh vừa mở mắt há miệng đã lại phát hiện tiểu tử kia đã sớm không còn ở trong phòng.

Từ phòng khác truyền đến tiếng của cậu nhóc:

-Liên Hi, mẹ tớ có ở nhà cậu không?

-Không có? Thế mẹ cậu có ở nhà không?

-Có? À! Không có việc gì đâu, bye bye!

Cúp máy, Khương Trọng Vũ nhảy xuống xô pha, đang định vào phòng báo cáo kết quả cho Lam Tư đã thấy anh vừa vịn đi ra khỏi phòng.

-Mẹ cháu không ở nhà cô Tịch Uy. Cậu nhóc nói.

-Mẹ cháu là người lớn, không mất tích được.

Lam Tư nhịn xuống việc mình muốn hỏi, hỏi lại cậu nhóc:

- Cháu vội tìm mẹ thế có chuyện gì?

Cậu nhóc kia sững sốt, trừng mắt nhìn, lại nhứ mày cúi đầu trong chốc lát rồi mới lắc đầu nói:

-Không có việc gì. Không có việc gì là tốt nhất.

-Lại đây, chú Lam Tư có chút chuyện muốn hỏi cháu. Anh ngồi xuống xô pha, vẫy tay với cậu nhóc.

-Chuyện gì ạ? Cậu nhóc kia tò mò đến.

Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, cậu nhóc lập tức ngồi lên ghế.

-Vừa rồi cháu nói bạn Liên Hi đó là bạn học của cháu à. Anh hỏi.

-Vâng ạ, là bạn cùng lớp, từ khi học mẫu giáo bọn cháu đã học cùng lớp.

Lam Tư kích động. sinh cùng năm với Trọng Vũ? Như vậy Liên Hi nhất định là con anh, trăm phần trăm là đúng

-Vì sao bạn ấy không có cha? Anh nhịn sự kích động hỏi tiếp.

-Bởi vì bạn ấy là con tư sinh ạ.

Câu trả lời ngây thơ của Trọng Vũ như cây côn sắt đánh vào Lam Tư khiến anh tái nhợt.

Con tư sinh? Mười năm qua người khác vẫn nhìn mẹ con bọn họ thế sao? Một

đứa con tư sinh và một người mẹ chưa kết hôn?

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng cách nói này.....

Đáng giận! người phụ nữ ngốc kia vì sao không đến tìm anh mà để cho người khác đối đãi với mẹ con bọn họ như thế? Đáng giận, đáng giận, đáng giận! Thật tức chết mà!

-Cháu nói bạn mình là con tư sinh sao? Như thế không lịch sự tí nào. Anh nhắc cậu nhóc.

-Là chú Lam Tư hỏi cháu vì sao Liên Hi không có cha thì cháu mới nói như thế. Trọng Vũ nhanh chóng giải thích, cậu không phải là đứa trẻ không có lễ độ.

Lam Tư xoa xoa đầu cậu, tỏ vẻ đã hiểu.

-Cháu có ảnh chụp không? Anh lại hỏi.

-Ảnh gì ạ? Liên Hi ạ?

-Liên Hi và mẹ của nó.

-Có ạ. Trọng Vũ gật gật đầu.

-Có thể cho chú xem không?

-Được ạ. Nhưng sao chú Lam Tư lại muốn xem ảnh của Liên Hi và cô Tịch Uy? Chú biết cô Tịch Uy ạ?

Trọng Vũ vẻ mặt tò mò, cảm thấy chú Lam Tư cứ hỏi mãi về Liên Hi, hình như có hơi kỳ quái.

Câu này khiến Lam Tư có chút không biết nên trả lời sao.

-... trước kia chú có một người bạn cũng tên là Tịch Uy, không chắc có phải là cô Tịch Uy cháu nói không nên mới muốn xem ảnh để xác định lại. Anh suy nghĩ một chút, tránh nặng tìm nhẹ nói.

-À. Đã hiểu.

Trọng Vũ đứng dậy đi tìm album, nhưng kì quá, bình thường album cất trong ngăn tủ lại đột nhiên không cánh mà bay, một quyển cũng không có. Sao lại thế? Cậu nhóc mở từng ngăn tủ xung quanh ra nhưng kết quả vẫn là tìm không thấy.

- Sao thế?

Thấy cậu nhóc tìm đông tìm tây nửa ngày vẫn không lấy được một cuốn album nào ra, Lam Tư bèn hỏi.

- Chẳng biết sao không tìm thấy cuốn album nào. Trọng Vũ hồ đồ đáp lại.

Không thấy? Chỉ một giây, Lam Tư liền hiểu ra. Album chắc chắn đã bị Nhi Thái giấu đi rồi, tránh cho lúc anh ở đây không cẩn thận mà nhìn thấy, vạch trần lời nói dối của cô.

- Chắc là mẹ cháu đem đến phòng xem, cháu thử vào phòng mẹ tìm xem?

Anh đề nghị, nghĩ rằng Nhi Thái biết anh tuyệt đối sẽ không xông loạn vào phòng cô nên album ảnh 100% là giấu trong phòng cô.

Trọng Vũ hai mắt sáng bừng, gật gật đầu, vội xoay người chạy đến phòng mẹ, chốc lát sau đã ôm một cuốn album ra.

Mở album, nhìn vào người con gái đó vẫn như cũ, vẫn trắng nõn tinh tế, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt trong sáng, cái mũi khéo léo, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch, khí chất như một thiên sứ.

Nhưng là, so với bất kì ai anh đều biết thực ra cô hữu dung vô mưu thế nào, khiến người ta lo lắng đến mức nào cũng khiến người ta tức giận đến cỡ nào.

Xuất hiện trong ảnh chụp, ngoài Trọng Vũ còn có ba đứa trẻ khác, nhưng anh liếc mắt một cái là có thể nhận ra đứa trẻ nào là Liên Hi, là đứa con cô sinh cho anh.

Con trông rất giống cô, trừ đôi mắt sâu và mày kiếm là giống anh, còn lại đều giống cô. Nhất là khóe miệng hơi nhếch kia. Hầu như bức ảnh nào cậu nhóc cũng cười, thật là khiến ai vừa nhìn cũng thích.

Đây là con anh, thế mà anh đã có con trai!

Nhìn con trong bức ảnh, Lam Tư không nhịn được mà rơi nước mắt.

Anh có con.

3. Chương 2

Mười năm trước

- Bye, mai gặp lại

- Mai gặp lại

Buổi tối 10:50'

Liên Tịch Uy cùng bạn thân kiêm đồng nghiệp Ngải Thái Nhi vẫy tay chào tạm biệt rồi sải bước đi về phía xe máy để về nhà.

Cô và Thái Nhi là bạn bè quen nhau ở cửa hàng truyện, bởi vì cùng tuổi, cùng sở thích nên bất tri bất giác mà thân nhau. Còn cùng nhau lập thành nhóm nhạc hai người, đi hát ở các tiệm ăn kiếm tiền.

Nói là hai người hát, thật ra cô chỉ là hát nhép theo thôi, đánh đàn, sáng tác nhạc... cô đều chẳng hiểu, hoàn toàn dựa vào Thái Nhi một mình làm mọi việc, nhưng tiền thu được đều chia đôi khiến cô vô cùng ngại.

Nhưng Thái Nhi lại nói, cô ấy mới ngượng vì nếu không có mỹ nhân như cô thì hai người sao lại được hoan nghênh như thế? Cho nên bọn họ là cá giúp nước, nước giúp cá, ai cũng không thiệt thòi.

Thái Nhi luôn nói cô đẹp nhưng cô rất nghi ngờ, nếu cô đẹp như Thái Nhi nói, vậy công tử Khương Kham kia làm gì mà cấp tốc theo đuổi Thái Nhi mà không theo đuổi cô?

Nhắc tới vị công tử kia, xem Thái Nhi gần đây thỉnh thoảng lại cười trộm ngây ngô, chắc chắn quan hệ của bọn họ đã tiến triển.

Cô vui mừng thay cho Thái Nhi, bởi vì cảm giác Khương Kham kia quả thật không tệ, tuy lớn lên trong gia đình phú quý nhưng lại không có tính cách công tử khiến người ta ghét.

Quan trọng nhất là bất kể Thái Nhi đối xử với anh ta thế nào anh ta đều có thể cười trừ, vô cùng kiên nhẫn và bao dung, đây không phải là chuyện ai cũng làm được, cho nên cô vẫn hai tay tán thành Thái Nhi hẹn hò với Khương Kham.

Nói tóm lại, vì làm bạn với Thái Nhi mà cuộc sống của cô trở nên thú vị hơn nhiều.

Khẽ hát, Liên Tịch Uy vui vẻ dừng xe ở một cửa hàng tiện lợi gần nhà, xuống xe, tắt máy, đi vào cửa hàng mua đồ ăn khuya.

Hôm nay là ngày phát lương nên túi tiền của cô giờ cũng coi là đầy, cô quyết

định mua chút đồ ăn ngon khao thưởng chính mình đã vất vả một tháng qua.

Cầm lấy cái giỏ, cô đi lang thang trong cửa hàng, thấy những đồ từng chưa ăn, bất kể là bánh, đồ uống... đều vơ vào giỏ.

Đây là thói xấu của cô, hoàn toàn không thể kháng cự đồ ăn mới.

Cũng vì thế mà cô mới phải cố gắng làm công kiếm tiền như vậy, để trả cho số tiền mua đồ ăn này, thật thâm.

Chọn xong, đến quầy tính tiền, hơn 400 đồng, có hơi bị dọa, nhưng vừa nghĩ đến ví tiền hơn một vạn nguyên (làm gì mà nhiều thế nhỉ) thì cô cũng xuôi xuống

Trả tiền xong, cô đem đồ đặt ở chỗ để chân, còn chưa nổ máy thì đã nghe thấy một trận lách cách từ góc tối truyền đến.

Cô còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy một thanh niên mặt mũi bầm dập bay ra khỏi góc tối, ngã xuống chỗ cách cô chưa đến ba bước. Sau đó một thanh niên khác mặt mũi cũng bầm dập nhưng không nghiêm trọng như thế kia tay cầm vũ khí đi ra.

Liên Tịch Uy đột nhiên cả người cứng đờ, không thể động đậy.

Cô chưa từng gặp tình huống này, bây giờ nên làm gì đây?

Làm như không thấy, chạy đi báo cảnh sát.

Đầu cô bình tĩnh nghĩ nhưng thân thể không hiểu sao lại không thể động đậy. Nhất là mắt cô, hoàn toàn không thể dời khỏi cảnh tượng đó.

Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? Mau động đậy đi.

Đúng khi cô đang cố gắng giãy dụa tự nhủ mình nhanh động đậy thì một bóng người từ bóng tối vọt ra, lao thẳng về phía người kia, trên tay giơ cao chiếc côn sắt, hung hăng đánh xuống ót người kia.

- Cẩn thận! Liên Tịch Uy sợ tới mức kêu lớn lên.

Thanh niên kia phản ứng cực nhanh, đầu tiên là xoay người ngồi xổm xuống rồi ngáng chân khiến kẻ đánh

lén kia bị vấp ngã

Kẻ kia bị ngã ầm một tiếng khiến cho Liên Tịch Uy sợ đến co rúm người.

Thanh niên đó ngồi xổm kia từ từ đứng dậy, đi tới bên gã kia, đá văng cây gậy của hắn, lại xoay người kéo áo hắn ta mà quát:

- Tôi cảnh cáo các người đừng có giở trò nữa.

Sau đó anh bỏ qua hắn ta, quay đầu nhìn cô một chốc rồi mới quay đầu bước

đi.

Nhìn bóng anh ta, Liên Tịch Uy không tự chủ mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy mình đáng lẽ không nên tham gia chuyện đám thanh niên bắt lương đánh nhau này, nếu đụng phải kẻ điên cuồng thì ai biết hắn có đánh sang cả mình không nữa.

May mắn thanh niên kia chỉ trừng mắt nhìn cô một cái rồi đi luôn, không mắng cô là kẻ chõ mũi vào việc của người khác.

May quá. Cô ngồi lên xe máy, lấy chìa khóa định nổ máy rồi đi.

Bởi vì nhà ở cách chỗ này chưa đến 500m nên cô cũng không đội mũ bảo hiểm nữa, cứ thế định đi.

Cô hoàn toàn không chú ý tới hai kẻ ngã trên đất kia đã đứng dậy, càng không

để ý bọn họ phần nộ đến gần cô mà giật tóc cô lúi xuống xe.

-A! Cô vì hoảng sợ và đau đớn mà hét chói tai Máy xe phịch một tiếng đổ xuống đất.

-Con đàn bà thôi tha này, ai cho mày xen vào việc của người khác? Một gã dùng sức nắm tóc cô, lớn tiếng mắng.

Liên Tịch Uy kinh hãi đến không nói được gì.

Cô cảm thấy da đầu như sắp bung ra, đau đớn vô cùng. Cô dùng móng tay cào

đối phương muốn tự giải cứu mình nhưng không ngờ càng bị hắn ta kéo mạnh đến cả người ngã lăn xuống

đất.

Đau đớn khiến nước mắt tràn mi, đồng thời lại nghe kẻ kia lớn tiếng mắng.

-A!

-Làm sao vậy?

-Con đàn bà thối tha này cấu tao!

-Con mẹ nó, con tiện nhân!

Liên Tịch Uy mới vừa mở mắt đã thấy một gã chuẩn bị đá thẳng vào mặt cô, cô theo phản xạ định nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy đầu, sợ hãi thét chói tai

- A!!!!!!!!!!!!

Sự đau đớn đó lại không trút xuống người cô, cô chỉ nghe thấy tiếng đánh đá nhau và sau đó một tiếng, hai tiếng như thể là có người bị ngã xuống đất

- Đi... chúng ta đi...

Tiếng hậm hực nhanh chóng dờn xa, Liên Tịch Uy khiếp đảm mở to mắt, chỉ thấy hai kẻ đáng ghét kia nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô quay lại tìm kiếm người đã giữ đường gặp chuyện bất bình mà rút dao tương trợ, không ngờ ân nhân cứu mạng của cô lại chính là thanh niên đã rời đi khi nãy

- Cậu...

Cô kinh ngạc tròn mắt nhìn, đang định đứng lên nói câu cảm ơn thì không ngờ sự đau đớn từ cổ tay truyền đến khiến cô không nhận được mà kêu:

- A!

Cúi đầu nhìn về phía chỗ đau, chỉ thấy cánh tay phải của cô, từ khuỷu tay đến cổ tay đều bị trầy da, còn rớm máu nữa, miệng vết xước dính cả cát, đá, xanh xanh tím tím, đen đen hồng hồng, thoạt nhìn trông rất ghê, khó trách mà cô thấy đau như thế.

Cô nhúu mày, cố nén đau đứng dậy, sau đó nhìn ân nhân cứu mạng nói:

- Cảm ơn cậu đã quay lại cứu tôi.

Thanh niên kia đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn cô, vẻ mặt lộ rõ sự khó chịu.

Liên Tịch Uy không rõ sao cậu ta lại trừng mắt nhìn cô như thế mà trên thực tế cô cũng chẳng nghĩ kỹ được vì cánh tay quá đau nên cô hoàn toàn chẳng có cách nào mà nghĩ thêm.

Vừa rồi cô cứu cậu ta một mạng, hiện tại đổi lại là cậu ta cứu cô, coi như là hòa nhau, chẳng ai nợ ai, cho nên chắc cậu ta đi đi cũng được chứ? Tay cô đau quá

Nhịn đau, cô đi tới chỗ xe máy đổ trên đất, dùng sức để kéo xe lên nhưng tay phải đau khiến cô bủn rủn không thể dùng sức.

Cô hoài nghi nhìn cánh tay của mình, nắm thử tay. Thực sự không thể dùng lực. Tại sao có thể như vậy?

Thế thì làm sao bây giờ? Tuy rằng nhà cách chỗ này không xa, cô có thể đi được nhưng còn xe? Không thể vứt chổng chơ ở đây được.

Nhúu mày, cắn răng, nhịn đau, cô lấy hết sức muốn nâng chiếc xe dậy, kết quả ping một tiếng, chiếc xe được nâng lên nửa chừng lại đổ xuống, thiếu chút nữa thì

đập vào chân cô.

-Đáng ghét! Cô buồn bực mắng thầm một tiếng, lại xoay người...

-Tránh ra.

Một giọng nói đột nhiên vang lên, sau đó một bàn tay nắm lấy cánh tay trái của cô, mạnh mẽ kéo tay cô sang một bên, sau đó, thanh niên kia nháy mắt đã nhấc chiếc xe máy của cô lên.

Cô trừng mắt nhìn, không đoán được cậu ta lại giúp cô, bởi vì khi này cậu ta còn trừng mắt nhìn cô đầy khó chịu, giống như là đang hối hận vì đã cứu cô vậy.

Nhưng mặc kệ như thế nào, anh ta đã giúp cô, cô vẫn nên nói tiếng cảm ơn.

- Cảm ơn.

Thanh niên kia lại yên lặng, trừng mắt nhìn cô

Liên Tịch Uy thật sự nghĩ mãi cũng không hiểu cậu ta trừng mắt nhìn cô là ý gì, nhưng bởi vì cậu ta đã giúp cô đến hai lần, vì phép lịch sự cô cảm thấy mình cũng nên giúp cậu ta một lần.

Nhìn anh ta mặc đồng phục học sinh trung học, chắc chắn chưa quá 18 tuổi, cha mẹ cậu ta có biết được con mình nửa đêm không về không? Ai, thanh thiếu niên đến tuổi nổi loạn vĩnh viễn không biết được sự lo lắng của cha mẹ.

-Đã muộn rồi, cậu nên sớm về nhà đi, đừng ở bên ngoài nữa, tránh để người nhà lo lắng

Cô có lòng tốt nhắc nhở cậu ta. Hoàn toàn không nghĩ mình cũng chỉ vừa mới trong 20, chỉ hơn đôi phương mấy tuổi.

- Liên quan cô cái rắm! Cậu ta hơi biến sắc, cả giận nói.

Liên Tịch Uy sững sốt một chút, tức giận nhú mày. Cô quan tâm đến cậu ta

mà!

Nhưng nghĩ lại, cô và cậu ta không thân cũng chẳng quen, đúng là chẳng liên quan đến chuyện của cô, cô cần gì phải xen vào việc của người khác? Chuyện vừa nãy chẳng lẽ cô còn chưa học được một bài học?

Chuyện không liên quan đến mình thì đừng quản, tránh cho lại bị tai bay vạ

gió.

Cô tự nhủ với chính mình, sau đó lặng yên đi đến bên chiếc xe máy, ngồi lên xe định nổ máy lần nữa, nhưng lúc này phát hiện tay phải mình vẫn bủn rủn vô lực.

Tay cô bị làm sao vậy?

Cô không nhận được mà dùng sức vùng tay, nhưng lại vì thế mà động đến vết trầy lớn ở khuỷu tay khiến cô đau đến há hốc mồm, ôm tay phải mà đau đến rơi nước mắt

- Xuống đi.

Giọng nói của cậu thanh niên kia đột nhiên vang lên khiến cô không tự chủ

được mà nhìn về phía cậu, nhúu mày.

-Tôi bảo cô xuống xe. Cậu ta không kiên nhẫn nói lại.

-Vì sao? Cô hoài nghi nhìn cậu.

Cậu ta không trả lời cô, lại như là hết kiên nhẫn, đột nhiên kéo tay cô xuống xe, sau đó tự ngồi lên xe, nói:

- Lên đi.

Liên Tịch Uy ngây ra như phỗng đứng đó mà nhìn cậu ta, có chút khó hiểu không biết bây giờ rốt cuộc là thế nào? Ý của cậu ta là cậu ta sẽ chở cô sao? Nhưng cậu ta có bằng lái xe chưa? có biết lái xe không? Đủ 18 tuổi chưa?

-Ngây ra cái gì, bảo cô lên thì cô lên đi! Cậu không kiên nhẫn rống to.

-Cậu có bằng lái xe chưa. Cô cau mày hỏi.

Cậu ta hung tợn trừng mắt nhìn cô.

-Có chưa? Cô vẫn hỏi.

-Liên quan cô cái rắm.

-Cậu muốn ngồi xe tôi chở tôi thì là chuyện có liên quan đến tôi. Cô nghiêm túc nói: - cậu chưa có bằng lái đúng không? Chưa có còn dám lái xe! Nếu gặp cảnh sát thì làm thế nào? Nếu gặp chuyện không may làm sao bây giờ? Huống hồ cậu còn mặc đồng phục trường, chẳng lẽ cậu không sợ ...

-Ầm ỹ muốn chết!

Cậu ta đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó khó chịu trừng mắt nhìn cô hỏi:

- Cuối cùng thì cô có lên hay không?

Liên Tịch Uy cau mày, do dự một hồi lâu mới hỏi lại: - Cậu định chở tôi đi đâu?

Cậu ta liếc nhìn cánh tay rớm máu của cô, bĩu môi, keo kiệt phun ra một câu: - Bệnh viện!

Liên Tịch Uy hơi sững sốt, không nghĩ thanh niên bất lương như vậy mà cũng có lòng này, đã cứu cô rồi còn muốn đưa cô đến bệnh viện để xử lý vết thương, xem ra cũng không phải là người xấu.

- Cô có định lên hay không đây?

À. Nếu lúc nói chuyện giọng điệu đừng có cao vút như thế, đừng có thiếu kiên nhẫn như thế thì rất tốt. Cô không nhịn được mà nghĩ thầm rồi cẩn thận ngồi lên xe

-Cậu đội mũ bảo hiểm đi, đi chậm một chút, cẩn thận. Cô không nhịn được mà dặn dò.

-Âm ỹ quá

Cậu ta nói rồi nhả ga, xe lập tức vọt về phía trước.

- A!

Liên Tịch Uy hoảng hốt thét lên, vội ôm thắt lưng cậu ta, tránh để mình bị

ngã.

Cô căn bản không thể biết được, cuộc đời của cô, giờ phút này đã có sự thay

đổi trọng đại

Vừa đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Liên Tịch Uy đã nghe thấy góc tối bên kia tiếng đánh nhau chát chúa, rùng mình, cô không tự chủ được mà nhìn về phía đó, nhớ tới thanh niên hơn nửa tháng trước.

Cậu ta, không phải lại đang ở đó chứ?

Đêm đó, cậu ta không chỉ đưa cô đến bệnh viện xử lý vết thương mà còn tiễn phật tiễn đến tây phương, lái xe đưa cô về tận nhà. Giúp cô cất xe rồi trả chìa khóa lại cho cô xong mới rời đi.

Từ đầu tới cuối, thực ra thái độ của cậu ta không phải là rất tốt, giọng điệu nói chuyện cũng đầy sự thiếu kiên nhẫn và tức giận. Nhưng không hiểu sao cô cảm thấy cậu ta vô hại, cảm thấy cậu ta không đáng ghét, hơn nữa còn có sự tín nhiệm khó mà nói rõ.

Mãi cho đến lúc cậu ta đi rồi cô cũng quên không hỏi cậu ta tên là gì.

Thời gian trôi nhanh, vết trầy da ở tay cô đã sớm tróc vẩy, không nhìn kỹ thì cũng không biết chỗ đó từng bị thương, tựa như thuyền lướt nước không để lại dấu vết gì.

Nhưng cô lại nhớ đến thanh niên kia một cách khó hiểu, lo lắng có phải là cậu chỗ nào cũng đánh người, sau đó không cẩn thận bị đánh vỡ đầu, chảy máu không ai đưa đến bệnh viện.

Cô biết ý nghĩ này của mình rất kì lạ, tuy rằng chẳng có đạo lý gì để nghĩ thế nhưng cô không thể ngăn chính mình.

Giống như bây giờ, cô biết rõ gặp người đánh nhau hẳn là nên nhanh chóng rời đi miễn lại bị vạ lây như lần trước nhưng cô lại không có cách nào khống chế chính mình mà đi gần lại.

Càng tới gần, tim cô đập càng nhanh, càng khẩn trương, sợ hãi.

Bây giờ còn kịp, nhanh quay lại thôi. Trong lòng cô có tiếng nói như thế. Cô cũng không biết bản thân đến tột cùng là bị làm sao, tâm trí chỉ nghĩ cậu thanh niên

đó có lẽ ở bên trong đó.

- A!

Đột nhiên trong lúc đó, một kẻ bị đá ra thiếu chút nữa thì đập vào người cô khiến cô sợ tới ngừng thở.

- Mẹ nó.... A!

Lại một gã bị đá ra, mà trong hầm tối, tiếng đánh nhau vẫn còn chưa ngừng lại. Rốt cuộc bên trong có bao nhiêu người? Thanh niên kia có ở trong đó không.

Câu hỏi thứ ba của cô cuối cùng được bóng người thứ ba bay ra giải đáp

Là cậu ta!

Khuôn mặt đó cô nhớ rõ, nhưng so với lần trước thì lần này mặt mũi cậu ta thảm hại hơn nhiều.

Trên mặt cậu ta đủ mọi màu sắc, nhiều chỗ bầm tím, khóe miệng và trán chảy máu, quần áo cũng dính không ít máu. Mà khiến cho cô hoảng sợ là phía sau cậu ta là hai kẻ cầm theo gậy đập xuống, ra tay rất độc.

Tiếng gậy gộc đánh vào thân thể khiến Liên Tịch Uy sợ hãi co rúm người

Cô thấy thanh niên kia dù đã trúng mấy côn nhưng còn đá lại bọn họ mấy đá, cướp được một cây gậy trên tay đối phương mà đánh trả, như con dã thú hung mãnh.

Ngay cả như vậy, dù một chọi bốn thì sao cậu ta có thể chiếm được thượng phong.

Nhìn thanh niên kia bị bọn khốn vậy đánh, Liên Tịch Uy hoảng đến đau dạ

dày.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì mới có thể giúp cậu bây giờ?

Cô nhìn quanh muốn tìm người giúp nhưng chết tiệt, sao xung quanh vắng vẻ thế này.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô có nên tham gia để giúp cậu ấy?

Nhưng vấn đề là, tham gia vào đó rồi thì thực sự giúp được cậu ta sao? Chỉ sợ còn làm liên lụy đến cậu ta hơn thôi. Không được, cô phải nghĩ cách khác

Gọi điện thoại báo cảnh sát?

Nhưng là nước xa không cứu được lửa gần.

Hét lớn xem có ai nghe được sẽ đến cứu không?

Nhưng lòng người dễ thay đổi, cô kêu cứu thực sự có ích sao? Nhỡ không gọi

được người cứu lại gọi thêm vài kẻ lưu manh khác thì làm thế nào?

Làm sao bây giờ, cô nên làm gì bây giờ?

Liên Tịch Uy như kiến bò trên chảo nóng, nhìn xung quanh tìm cách xin cầu

cứu.

Đột nhiên trong lúc đó, ánh mắt cô quét về chiếc xe máy của mình, rồi như hạ quyết tâm mà mím chặt môi.

Cô chạy về chỗ xe máy, nhanh chóng ngồi lên xe, khởi động xe, bật đèn rồi hít sâu một hơi, lao thẳng về

chỗ đang đánh đá kia,

Píp!

Cô ần còi để lấy thêm can đảm, đồng thời dùng tiếng còi để thu hút sự chú ý của những kẻ kia, cảnh báo họ có sẽ lao tới

Đám người đánh nhau vốn không nghĩ sẽ có xe lao về phía bọn họ, năm người sững sốt rồi vội tránh ra khỏi ánh đèn xe chói mắt, tránh trở thành vong hồn dưới xe

Liên Tịch Uy xem chuẩn phương hướng, tính chuẩn khoảng cách, dừng xe trước thanh niên kia

- Nhanh lên đi! Cô kêu to.

Thanh niên kia hơi sững sốt rồi nhú mắt nhìn cô.

-Mẹ nó, là đồng bọn của thằng kia, đừng để nó chạy thoát. Có người cảnh giác mất.

-Mau lên! Liên Tịch Uy kinh hoàng thúc giục, sợ chậm sẽ không kịp chạy trốn.

May mà thiếu niên kia phản ứng cực nhanh, nhanh chóng ngồi lên xe cô rồi còn nắm lấy tay ga mà phóng đi, xe máy lập tức như tên vọt đưa bọn họ rời khỏi chỗ nguy hiểm này.

Cô không nhịn được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy 4 gã kia chửi ầm lên, đuổi theo bọn họ một đoạn rồi quăng gậy trút bực.

Oa! Thật là gặp nguy mà không hiểm, tránh được một kiếp.

A di đà phật, cảm ơn Phật tổ phù hộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-sinh-lao-ba>